

Αγορά-εργασία

Οι Έλληνες πρωτοπόροι αρχικά δεν γίνονταν δεκτοί από τους Αυστραλούς στις πόλεις. Στα λιγοστά εργοστάσια δούλευαν μόνον αυτοί που ήσαν Βρετανοί υπήκοοι. Οι Έλληνες, όσοι έμειναν στις πόλεις, αναγκάστηκαν, από το 1880 έως το 1950, να εργάζονται μόνο στα εστιατόρια και να πουλούν τρόφιμα. Οι περισσότεροι βρήκαν δουλειά στην απέραντη επαρχία ως ξυλοκόποι, γεωργοί, απλοί εργάτες στις τεράστιες “φάρμες”, εργάτες στα ορυχεία και χαμάληδες στα λιμάνια της χώρας.

Μετά το 1952 η κατάσταση άλλαξε. Η αυστραλιανή κυβέρνηση αποφάσισε να φέρει χιλιάδες ανειδίκευτους εργάτες από τα χωριά και τις πόλεις της Ελλάδας και να τους τοποθετήσει σε διάφορες πόλεις, κωμοπόλεις και χωριά, ανάλογα με τις ανάγκες της. Πολλοί δούλεψαν στα μεγάλα κρατικά έργα. Οι περισσότεροι εγκαταστάθηκαν στη Μελβούρνη και στην Αδελαΐδα ως ανειδίκευτοι εργάτες και άλλοι τεχνίτες και σπουδαγμένοι, στο Σύδνεϋ και σε άλλες πόλεις. Πολλοί Έλληνες αναγκάστηκαν να δουλέψουν ως καλαμοκόποι στη βόρεια Κουηνσλάνδη και άλλοι στα απέραντα ορυχεία της Αυστραλίας, όπου και δημιούργησαν ελληνικές παροικίες.

Όπως είπαμε, μέχρι και το 1950, ελάχιστοι Έλληνες έβρισκαν εργασία στις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας. Οι περισσότεροι αναγκάστηκαν να ζήσουν και να εργασθούν στην απέραντη ύπαιθρο της Αυστραλίας. Πολλοί έκοβαν κορμούς δένδρων για να κτίσουν τις γραμμές των τρένων. Δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ για πέντε λίρες την ημέρα.

Δελτίο εγγραφής σε συνδικαλιστική ένωση του έτους 1917-1918, στην Πέρθη.

Ο Κώστας Καλαϊτζίδης κατεβάζει στα ορυχεία του Cooper Pedy τον σύντροφό του Κ. Καρατσιβούδη, σε αναζήτηση των οπαλλίων, το 1960.

Πολλοί Έλληνες, αμέσως μετά την άφιξή τους στην Αυστραλία, κατευθύνθηκαν στα ορυχεία των πολύτιμων λίθων, των οπαλλίων, στην περιοχή Cooper Pedy της Νοτίου Αυστραλίας. Πολλοί από αυτούς στάθηκαν τυχεροί με τις πέτρες αυτές της Αυστραλίας.

Οι περισσότεροι μετανάστες, από το 1952 έως το 1972, υποχρεώθηκαν να εργασθούν σε εργοστάσια τροφίμων αλλά και βαριάς βιομηχανίας, ως ανειδίκευτοι εργάτες. Τα εργοστάσια βρίσκονταν στα εσωτερικά προάστια των μεγάλων πόλεων, όπου ήταν και τα σπίτια των Ελλήνων μεταναστών.

Έλληνες οπαλιωρύχοι με ιθαγενείς κατά τη διάρκεια διαλείμματος στα οπαλιωρυχεία της υπόγειας κομόπολης του Cooper Pedy, στην οποία κατοικούν κατά πλειοψηφία οι Έλληνες, και υπάρχει ελληνική κοινότητα και ελληνικό σχολείο (1954).

Στις φωτογραφίες Έλληνες μετανάστες δοκιμάζουν την τύχη τους στο Cooper Pedy (1954).

Πολλοί μετανάστες που δούλευαν στα ορυχεία των οπαλλίων, στην έρημο της βόρειας Νοτίου Αυστραλίας, όπως ο Κώστας Καλαϊτζής, έπρεπε να ματιάρουν τις κάλτσες τους, να πλένουν τα ρούχα τους και να φροντίζουν από μόνοι τους τα υπάρχοντά τους, τις Κυριακές και τις ημέρες που δεν εργαζόνταν στα ορυχεία (1954).

Έλληνες και αλλοεθνείς εργάτες στο εργοστάσιο Shir, επί της Wellington Road, στο προάστιο Collingwood της Μελβούρνης (1963).

Έλληνες εργάτες στους σιδηροδρόμους.

Οι εργαζόμενοι στο καπνεργοστάσιο του Πέτρου Μιχελίδη, το 1930, στην Πέρθη.

Αποτελούσε συνήθεια των Ελλήνων εργαζομένων να φωτογραφίζονται έξω από τα εργοστάσια, παρέα με εργάτες άλλων εθνικοτήτων.

Πολλοί δούλεψαν στις οικοδομές κτίζοντας ολόκληρες πόλεις.

Έλληνες οικοδόμοι της Καμπέρρας, κατά τη διάρκεια διαλείμματος (1951).

Οι φωτογραφίες δείχνουν ορισμένα από τα επαγγέλματα που εξάσκησαν οι Έλληνες στην Αυστραλία, ως απλοί εργάτες, επαγγελματίες, τεχνίτες και ιδιοκτήτες μικρών καταστημάτων. Από την εποχή που δούλευαν στην κατασκευή των σιδηροδρόμων (1904) μέχρι την εποχή που βρέθηκαν εργάτες των μεγάλων βιομηχανιών (1950 - 1975).

Ο Χρήστος Παπαδόπουλος παρέα με ιθαγενείς στη Νότια Αυστραλία (1964).

Αρκετοί Έλληνες αναζήτησαν την τύχη τους στη Βόρεια Επικράτεια της Αυστραλίας και άλλοι στις ερήμους της Κεντρικής και της Νότιας Αυστραλίας, συνεργαζόμενοι με τους ιθαγενείς. Ορισμένοι παντρεύτηκαν ντόπιες “αβορίγινες” και απέκτησαν παιδιά που τους έδωσαν ελληνικά ονόματα.

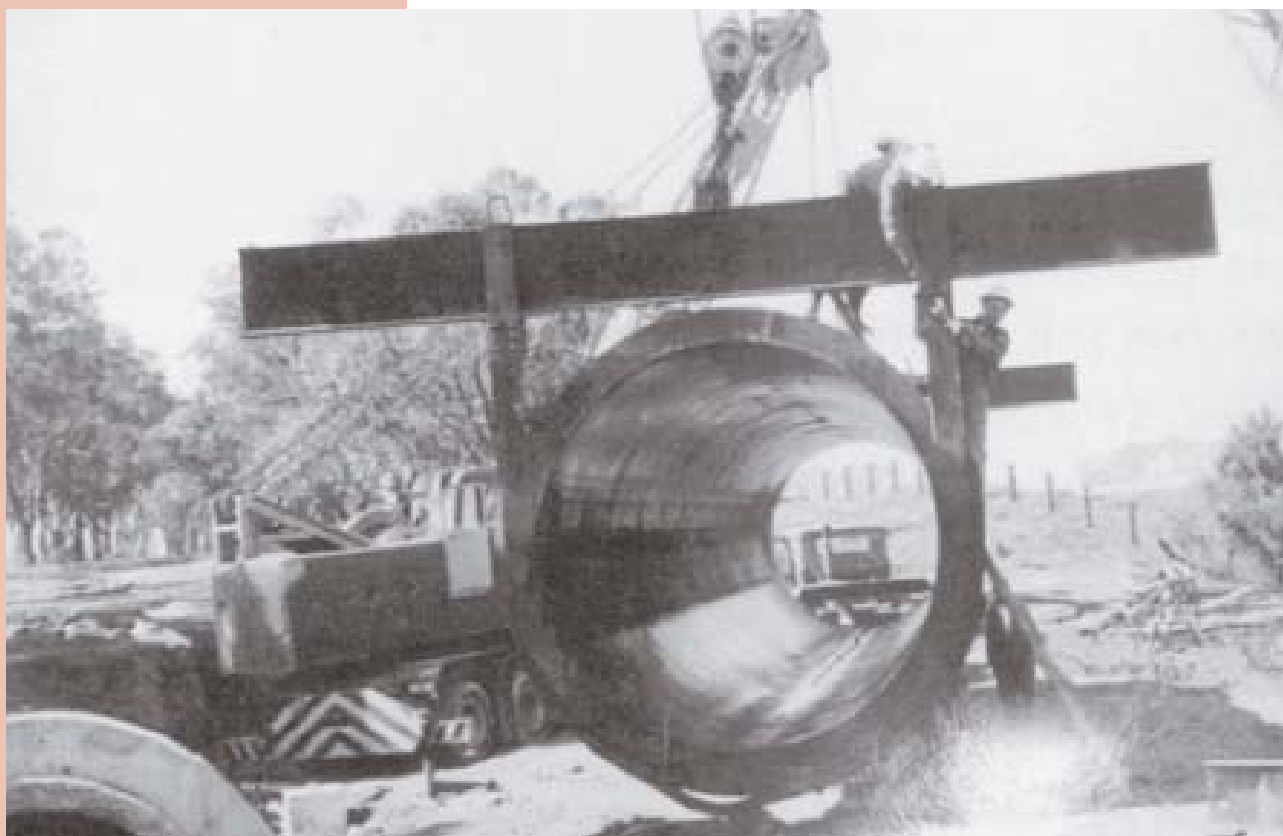
Εργάτριες, σε βιομηχανία ραπτικής ρούχων, στο προάστιο Brunswick της Μελβούρνης (1969).

Αρκετοί μετανάστες εργάστηκαν σε μεγάλα κρατικά έργα, όπως είναι τα υδροηλεκτρικά έργα, οι σιδηροδρόμοι και τα λιμάνια.

Οι Ελληνίδες, με την άφιξή τους, εργάστηκαν ως μοδίστρες και ράπτριες.

Στη φωτογραφία Έλληνες εργάζονται στα δημόσια έργα ύδρευσης της Μελβούρνης (1951).

Κάποιοι εργάστηκαν ως ειδικευμένοι εργάτες σε μεγάλα κρατικά έργα της χώρας, όπως υδροηλεκτρικά έργα. Ένας από αυτούς ήταν και ο Βαγγέλης Τζίμος (1954).

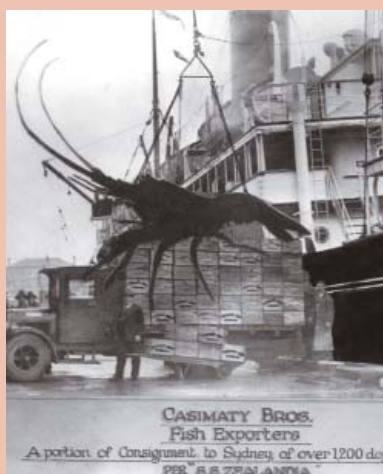
Όσοι γνώριζαν τέχνες από την Ελλάδα, άνοιξαν δικά τους καταστήματα, ραφεία, υποδηματοποιεία, αρτοποιεία και μανάβικα. Ο Νικόλαος Τσουλιός και ο Δ. Παπαθανασίου από τη Φλώρινα ήρθαν το 1950 στην Αυστραλία.

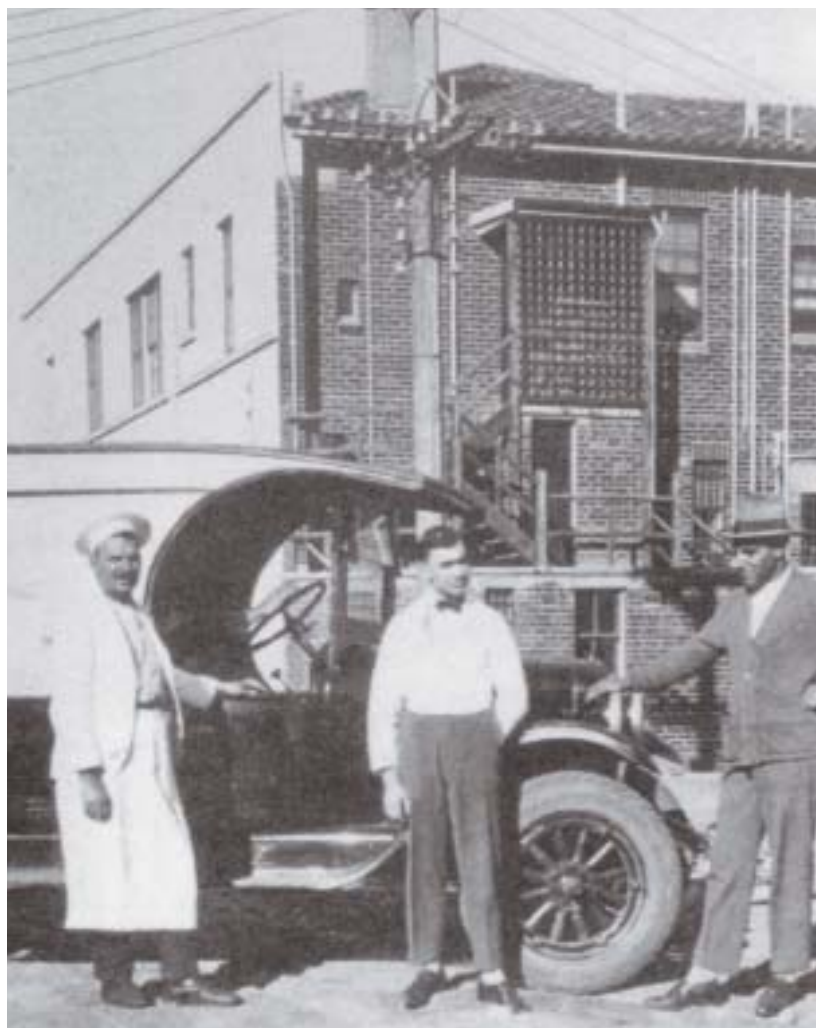
Πλανώδιοι πωλητές τροφίμων υπήρξαν πολλοί στις αρχές του 20ου αιώνα. Οι Έλληνες μετανάστες πουλούσαν ψάρια, σταφίδες, σύκα, λάδι και άλλα προϊόντα, από πόρτα σε πόρτα.

Με τις πρώτες οικονομίες αρκετοί Έλληνες μετανάστες άνοιξαν δικά τους παντοπωλεία και γρήγορα έγιναν πλούσιοι επιχειρηματίες. Πολλοί από αυτούς βοήθησαν τα ελληνικά γράμματα στην Αυστραλία.

Ήδη το 1915 σημείωσαν οι Έλληνες ιδιαίτερη επιτυχία στη βιομηχανία της αλιείας. Μετά το 1950, οι Έλληνες της Αυστραλίας καλύπτουν το 80% της αλιείας της Αυστραλίας και της βιομηχανίας επίπλων.

Το αυτοκίνητο των αδελφών Κασσιμάτη στην Τασμανία φορτώνει αστακούς σε πλοίο με προορισμό τη Μελβούρνη και το Σύδνεϋ (1946).

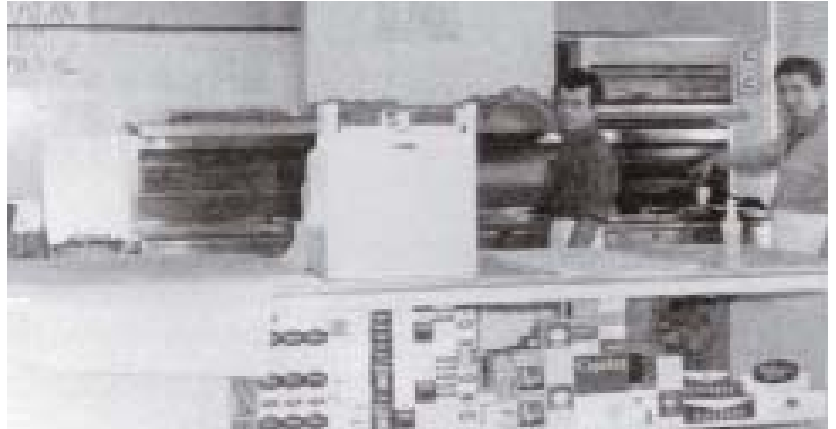
Το αυτοκίνητο του Capitol Cafe, το 1931.

Αρχικά οι Έλληνες κατέκτησαν την αγορά της πώλησης ψημένου ψαριού και πατάτας. Στη συνέχεια άνοιξαν μεγάλα καταστήματα φρούτων και ειδών παντοπωλείου. Μερικοί ξεχώρισαν ως ιδιοκτήτες ξενοδοχείων και, αργότερα, ως κατασκευαστές μεγάλων αγορών.

Κύριο επάγγελμα χιλιάδων Ελλήνων, στις φρουτοπαραγωγικές περιοχές της Νοτίου Αυστραλίας και Βικτόριας, είναι η καλλιέργεια αμπελώνων και ελαιώνων και απέραντων εκτάσεων με βερίκοκα και ροδάκινα.

Οι αδελφοί Καθεκλάκη στο μαγαζί τους, στην πρωτεύουσα Καμπέρρα (1969).

Ιδιαίτερη επιτυχία είχαν οι Έλληνες και στην ιδιοκτησία ξενοδοχείων, μπουραριών, μεγάλων παντοπωλείων και υπεραγορών.

Το κύριο όμως επάγγελμα των Ελλήνων της Αυστραλίας ήταν τα περίφημα μαγαζιά fish and chips, στα οποία δούλευαν πολλές ώρες, εφτά μέρες την εβδομάδα, όλα τα μέλη της οικογένειας. Τα μαγαζιά αυτά, μετά το 1980, τα πούλησαν οι Έλληνες στους Ασιάτες, που τους διαδέχθηκαν χρονικά στην πορεία της μετανάστευσης.

Φοτογραφία καταστήματος με τους Έλληνες ιδιοκτήτες του (1934).

